

Novetats a 'La cara fosca de les lletres'

Aquesta tardor Club Editor també publica 'Catoia l'enfarinat', de l'occità Joan Bodon i la nova novel·la policíaca de Michael Connelly

'La cara fosca de les lletres' és una rara i valuosa col·lecció, per les obres que publica i pel treball de recerca que exigeixen. Va estrenar-se el 2007 amb 'Cartes a Màrius Torres' de Joan Sales. L'any passat hi va sortir un segon volum, que va impressionar el món cultural: '[Cartes completes \(1960-1983\)](#)' de Mercè Rodoreda i Joan Sales. Ara arriben dos llibres més: de [Lluís Ferran de Pol](#), 'Un de tants', i de [Francesc Grau i Viader](#), 'Dues línies terriblement paral·leles'.

La col·lecció que publica Club Editor aplega treballs literaris de frontera. Ho explica a VilaWeb Maria Bohigas, l'editora del segell: "La cara fosca de les lletres" és formada per un conjunt d'obres que són gèneres de frontera. Ofereixen un lligam molt estret amb la realitat dels autors i amb la realitat històrica. Per exemple, 'Cartes a Màrius Torres' és un epistolari que Sales reescriu ja de gran, igual que el dietari que ara es publica de Francesc Grau i Viader. I 'Un de tants' de Lluís Ferran de Pol conté un primer text que és un relat i després vénen un seguit de cròniques, però tot forma un conjunt unitari."

Per què han sortit junts aquests dos llibres? Què tenen en comú? Diu Maria Bohigas: "Són dues visions de la guerra civil, que han deixat escrites soldats-escriptors. Però són dues mirades completament diferents: la de Lluís Ferran de Pol és la mirada d'un escriptor fet, madur i compromès, que ja el 1934 era oficial de Complement i al 1936-37 formava les milícies. En canvi Grau i Viader va ser de la Quinta del Biberó. El van cridar a files quan tenia disset anys i el van destinar a una unitat de xoc on va viure alguns dels episodis més cruents de la guerra. I tota la vivència la va anar relatant en un dietari, que va llençar just abans de ser capturat per les tropes franquistes. Perdut el diari sota la runa i passada tota una vida sense poder tornar a explicar aquells episodis, ja de gran, Grau i Viader va tornar a escriure el dietari posant-se en la pell d'aquell soldat adolescent que fou." Per Maria Bohigas, aquestes dues visions també reforcen la idea que la recuperació de la memòria històrica és la recuperació de moltes memòries, i que és important evitar de caure en maniqueïsmes.

Tots dos llibres ja s'havien editat fa dècades, però sense èxit. 'El de Grau i Viader va sortir a la dècada dels setanta a Pòrtic, però llavors aquests temes no interessaven, més aviat la gent els defugia, i el llibre va caure en l'oblit. I el de Ferran de Pol és un material que formava part d'un volum més ampli. És per això que aquests textos, que per a mi són superiors a 'Abans de l'alba', havien passat desapercibuts.'

De cara a l'any que ve, 'La cara fosca de les lletres' publicarà la continuació del dietari de Francesc Grau i Viader, al camp de concentració de Miranda d'Ebre. I també oferirà una altra perla d'un oblidat, Ferran Planes, 'El desgavell'. Aquest llibre dona una tercera visió de la guerra, encara, que és la picaresca de la guerra. Planes era un home lúcida i descarat, que escriu amb una llibertat de to envejable, i amb una ironia que no està per contemplacions. El llibre el va editar Selecta el 1969 i va fer escàndol.'

Literatura occitana d'altura

Aquesta tardor Club Editor també ha recuperat 'Catoia l'enfarinat' de [Joan Bodon](#), escrit originalment en occità i publicat per primera vegada al club dels novel·listes l'any 1973. És considerada la novel·la occitana moderna per excel·lència. Situada a la França d'entre guerres, 'Catoia l'enfarinat' és la història d'un noi fill de l'última família occitana de refractaris, una secta catòlica. L'avi el prepara per ser l'hereu de la 'Petita Església' contra la voluntat de la mare.

Diu Bohigas: "Bodon va escriure aquesta novel·la en un moment en què l'occità era una llengua agònica, gairebé morta. I la història que planteja és una paràbola de la situació de la llengua i la cultura occitana. I ens explica què passa quan les coses agonitzen. És una novel·la sobre la marginació voluntària. I puc dir que és de les novel·les més boniques i estranyes que he pogut llegir. Estranya pel què té d'original la temàtica. I m'interessa molt el fet de com un occità criat en la cultura francesa es posa a escriure en la llengua de la seva mare, i ho fa introduint la maduresa literària que li ha donat la formació francesa. I la capacitat de fer una obra plena i madura des d'una situació de solitud total."

L'últim Connelly que és el primer

Club Editor també ha publicat la darrera novel·la policíaca de [Michael Connelly](#), 'El veredict de llautó' (traducció de Joan Puntí), que curiosament és la primera que es tradueix al català. L'autor va rebre el Premi Pepe Carvalho de Novel·la Negra al febrer d'enguany, però Bohigas diu que ja el tenia contractat.

I com va ser que va comprar-ne els drets? No sembla a primer cop d'ull un autor per a el Club dels novel·listes... 'Sóc una lectora adicta del Connelly de fa molts anys. És un autor que m'agrada molt. Però no havia pensat d'incorporar-lo al catàleg fins fa ben poc, segurament perquè tenia unes fronteres mentals en relació a la novel·la de gènere que no sé d'on em venien. Amb aquest títol pretenc convocar lectors que tinguin ganes de passar una bona estona amb la lectura sense plantejar-se res més que això.'

M. S.

5 novembre 2009

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)